

- 3) Czy odbiorcę, który nabył lub zatrzymał towary, co do których jest mu wiadome, że są one przewożone z zastosowaniem karnetu TIR, i w odniesieniu do których nie ustalono, iż zostały one przedstawione i zgłoszone przed docelowym urzędem celnym (urzędem celnym przeznaczenia), należy uważać – jedynie ze względu na te okoliczności – za osobę, która powinna była wiedzieć, że towary usunięto spod dozoru celnego, i stwierdzić, że jest on solidarnym dłużnikiem w rozumieniu art. 203 ust. 3 tiret trzecie w związku z art. 213 [rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny]?
- 4) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie: czy brak działań administracji celnej mających na celu żądanie zapłaty długu celnego od tego odbiorcy stoi na przeszkodzie realizacji odpowiedzialności stowarzyszenia poręczającego określonego w art. 1 pkt 16 [art. 1 lit. q] [konwencji TIR], uregulowanej także w art. 457 ust. 2 rozporządzenia przyjętego w celu wykonania kodeksu celnego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2112/78 z dnia 25 lipca 1978 r. dotyczące zawarcia Konwencji Celnej dotyczącej międzynarodowego przewozu towarów z zastosowaniem karnetów TIR (Konwencja TIR) zawartej w Genewie dnia 14 listopada 1975 r., Dz.U. L 252, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny, Dz.U. L 253, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia)
w dniu 2 maja 2016 r. –Edward Cussens, John Jennings, Vincent Kingston/T. G. Brosman**

(Sprawa C-251/16)

(2016/C 243/24)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Edward Cussens, John Jennings, Vincent Kingston

Strona pozwana: T. G. Brosman

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada nadużycia prawa, którą zgodnie z wyrokiem Trybunału w sprawie Halifax stosuje się do kwestii związanych z podatkiem VAT, ma bezpośrednią skuteczność wobec jednostki w sytuacji, gdy brak jest środka krajowego, ustanowionego na drodze legislacyjnej lub sądowniczej, który wdrażałby tę zasadę, w okolicznościach, w których – jak ma to miejsce w niniejszej sprawie – zmiana kwalifikacji transakcji poprzedzających sprzedaż i transakcji sprzedaży nabywcom (zwanym dalej łącznie „transakcjami skarżących”), zgodnie z twierdzeniami [Revenue] Commissioners, powodowałaby obciążenie skarżących podatkiem VAT, w sytuacji gdy zobowiązanie podatkowe nie powstało z racji prawidłowego stosowania przepisów prawa krajowego obowiązujących w chwili dokonywania przez skarżących tych transakcji?
- 2) Jeżeli odpowiedź na pytanie 1 brzmi, że zasada nadużycia prawa ma bezpośrednią skuteczność wobec jednostki nawet w sytuacji, gdy brak jest środka krajowego ustanowionego na drodze legislacyjnej lub sądowniczej, który wdrażałby tę zasadę, czy zasada ta była wystarczająco jasna i precyzyjna, aby mogła mieć zastosowanie do transakcji skarżących, które miały miejsce przed wydaniem przez Trybunał wyroku Halifax, w szczególności mając na względzie zasadę pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań skarżących?
- 3) Jeśli zasada nadużycia prawa ma zastosowanie do transakcji skarżących, co skutkuje koniecznością zmiany kwalifikacji tych transakcji, to:
  - a) jaki mechanizm prawny należy zastosować, aby obliczyć i pobrać podatek VAT od transakcji skarżących, skoro przepisy prawa krajowego nie przewidywały, aby transakcje te podlegały opodatkowaniu podatkiem VAT, nie przewidywały sposobu jego obliczenia i pobrania, oraz
  - b) w jaki sposób sądy krajowe mają ustalać zobowiązanie z tego tytułu?

- 4) Czy przy ustalaniu, czy podstawowym celem transakcji skarżących było uzyskanie korzyści podatkowej, sąd krajowy powinien brać pod uwagę transakcje poprzedzające sprzedaż samodzielnie (przy czym, jak ustalono, zostały one dokonane wyłącznie ze względów podatkowych), czy też cel transakcji skarżących należy wziąć pod uwagę jako całość?
- 5) Czy art. 4 ust. 9 Value Added Tax Act [ustawy o podatku VAT] należy traktować jako przepis prawa krajowego wdrażający szóstą dyrektywę ⁽¹⁾, mimo iż jest on niezgodny z treścią art. 4 ust. 3 szóstej dyrektywy, którego prawidłowe zastosowanie powoduje, że w odniesieniu do dostawy przed pierwszym zasiedleniem nieruchomości skarżących należałoby traktować jako podmioty podlegające opodatkowaniu, mimo iż wcześniej nastąpiła czynność rozporządzająca podlegająca opodatkowaniu?
- 6) Jeśli art. 4 ust. 9 jest niezgodny z szóstą dyrektywą, czy powoływanie się przez skarżących na ten przepis stanowi nadużycie prawa, które jest sprzeczne z zasadami przyjętymi w wyroku Trybunału w sprawie Halifax?
- 7) Tytułem ewentualnym, jeśli art. 4 ust. 9 nie jest niezgodny z szóstą dyrektywą, czy skarżący uzyskali korzyść podatkową, która jest sprzeczna z celem dyrektywy lub art. 4?
- 8) Czy nawet gdyby art. 4 ust. 9 nie należało traktować jako wdrożenia szóstej dyrektywy, zasada nadużycia prawa sformułowana w wyroku Trybunału w sprawie Halifax ma jednak zastosowanie do transakcji będących przedmiotem niniejszej sprawy poprzez odwołanie się do kryteriów określonych przez Trybunał w wyroku Halifax?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 29 lutego 2016 r. w sprawie T-265/12, Schenker Ltd/Komisja Europejska, wniesione w dniu 12 maja 2016 r. przez Schenker Ltd

(Sprawa C-263/16 P)

(2016/C 243/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Schenker Ltd (przedstawiciele: F. Montag, Rechtsanwalt, F. Hoseinian, adwokat, M. Eisenbarth, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 29 lutego 2016 r. w sprawie T-265/12, Schenker Ltd/Komisja Europejska;
- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 lit. a) decyzji Komisji z dnia 28 marca 2012 r. w sprawie COMP/39462 – Usługi spedycyjne (zwanej dalej „decyzją”) albo ewentualnie przekazanie sprawy do Sądu do ponownego rozpoznania;
- uchylenie lub ewentualnie obniżenie grzywien nałożonych w art. 2 ust. 1 lit. a) decyzji albo ewentualnie przekazanie sprawy do Sądu do ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.